ఎర్రసీత
గొల్లపూడి మారుతీరావు

(పదిహేనేళ్ళ క్రిందట పాఠకుల్ని ఉర్రూతలూగించిన నవల)

(గత సంచిక తరువాయి)

24

భక్తులు పుణ్యాన్ని సంపాదించడానికి తిరుమలస్వామికి తలనీలలు ఇస్తారు. ఇందులో లోపం లేదు. ఏది ఉన్నా, లేకపోయినా సృష్టిలో అందరికీ వెంట్రుకలు ఉంటాయి. ప్రతివాడూ ఇవ్వగలిగిందీ, ఇస్తే పుణ్యం వస్తుంది అన్న నమ్మకాన్ని ఇన్ని లక్షలమంది అనునిత్యం ప్రచారం చేస్తూండగా, ప్రతివాడికీ తేలికగా సాధ్యమయ్యేదీ తలనీలాలే. చేసిన పాపాల్ని బట్టి, లేదా ఆశించే పుణ్యాన్ని బట్టీ కొందరు అదృష్టవంతులు నిలువుదోపిడీలూ, నోట్లకట్టలూ వేస్తారు. ఏమైనా వాళ్ళు మైనారిటీ!

స్వామి భక్తులకిచ్చే పుణ్యం మాట ఎలా ఉన్నా, స్వామికి తలనీలాలు ఇవ్వగలిగినందుకే చాలామంది భక్తులు ఆనందంగా ఉంటారు. అలాంటి అదృష్టవంతురాలు బబిత. ***జీవితంలో చాలా రంగాలలో చాలా విజయాలకి దగ్గర తోవలుండవు.*** అలాంటి రంగాల్లో సినిమా రంగం ఒకటి. అయితే చాలా సుళువుగా దగ్గర తోవలు వెతకగలిగే, దగ్గర తోవల్లాగే కనిపించే దొంగతోవలున్న రంగం ఒకే ఒక్కటి - సినిమా రంగం. ఆ తోవల్లో సెక్స్ ఒకటి. కొందరికది మార్గం. మరికొందరికి గమ్యం. చాలామందికి అది మాధ్యమం.

బబితకి ఎక్కువ సంస్కారం లేదు. ఉత్సాహం అక్కరలేనంత ఉంది. పైగా నరిసప్పడు చేతుల్లో మోసపోయానన్న ఉక్రోషం ఉంది. అయితే అలా మోసపోవడానికి తనే కారణమన్న ఆలోచన లేదు. ఏమైనా, ఏదో ఒక మార్గం గుండా సినిమాల్లో 'దూరి' అది సాధ్యమనిపించుకోవాలని ఉంది. ఇది మళ్ళీ తనని తానే మోసం చేసుకోవడమని ఎవరూ చెప్పలేదు.

మాల్యాద్రి తన రొటీను తాగుడు పూర్తి చేసుకుని రాత్రి ఇల్లు చేరేటప్పటికి గానుగచెట్టు నీడలోంచి బయటికి వచ్చింది బబిత. విటుడి కోసం ఎదురుచూస్తున్న అభిసారికలాగా తెల్లటి చీరలో, మద్రాసు సినిమా సంప్రదాయంలో అక్కరలేనన్ని ఎక్కువ పువ్వులు జడకి వేలాడుతూండగా, ఫ్రెంచి సెంటు వాసనలు గుప్పుమనిపిస్తూండగా, చీకటిలోంచి చీకటిలోకి వచ్చింది. మాల్యాద్రి ఒక్క క్షణం షాకయ్యాడు. నిజానికి బబితని మాల్యాద్రి ఎప్పుడూ తేరిపార చూడలేదు. కొండలరావు ఇంటికి సీత బంధువులెవరో వచ్చారని తెలుసు కానీ ఎవరో, ఎందుకొచ్చారో తెలియదు. కాగా, రాత్రి ఇలా దర్శనమిచ్చిన ఈ పిల్లని చూసి అతనికి మతిపోయింది.

"మీతో మాట్లాడాలి, అంకుల్!" అంది బబిత.

ఆ మాట వినగానే అతనికి రెండు అర్థమయ్యాయ్. ఈ అమ్మాయికి తెలుగు మాట్లాడడం సరిగ్గా రాదని, ఏం మాట్లాడాలో, ఎప్పుడు మాట్లాడాలో బొత్తిగా తెలియదని.

సంస్కారం ఉన్న మనిషికి సభ్యత తెలిసిన వ్యక్తి సమక్షంలో సిగ్గుతోసుకొస్తుంది. తాగిన సంస్కారవంతుడికి (తాగితే సంస్కారం ఏమిటి?) ఎదురుగా పరమాచార్య వస్తే, అమ్మాయి ఎదురుపడితే..!!?

"రేపు మాట్లాడదాం" అని ముందుకు నడవబోయాడు.

"ఇప్పుడే మాట్లాడాలి, అంకుల్! అందుకే మీ కోసం నిలబడ్డాను" అని అతని భుజం పట్టుకుని ఆపింది బబిత. ఆ చొరవకి ఆశ్చర్యపోయాడు మాల్యాద్రి. అది సినిమా చొరవ. అది మాల్యాద్రికి కొత్త. స్టాండు వేసిన స్కూటరు మీద కూర్చున్నాడు 'చెప్పు!' అంటూ.

"మీరెలాగైనా నాకు సినిమాల్లో ఛాన్సు ఇప్పించాలి!" అంది.

మాల్యాద్రి మరింత షాక్ అయ్యాడు. అతనికి నవ్వొచ్చింది. ఒక్క క్షణం ఈ అమ్మాయి తనతో వెక్కిరింతగా మాట్లాడుతోందా అని ముఖంలోకి తేరిపార చూశాడు. ఆ మసక చీకటిలో వజ్రాల్లాగా మెరుస్తున్న ఆమె కళ్ళు మాత్రం తెలిశాయి. నవ్వేశాడు.

"నాకు సినిమాలతో సంబంధముందని ఎలా అనుకున్నావు?"

"నాకు తెలుసు"

ఏం తెలుసునో బబిత చెప్పలేకపోయింది. ఆ ప్రశ్న మాల్యాద్రి అడిగినప్పుడు ఆయన గురించి తనకేమీ తెలియదని అర్థమైంది.

"మీకు చాలామంది ప్రొడ్యూసర్లతో పరిచయం ఉండే ఉంటుంది!"

ఇప్పుడీ అమ్మాయి గురించి తెలుసుకోవాలనిపించింది. "నీ పేరు?"

"బబిత"

"మీ నాన్న ఏం చేస్తాడు?"

"సైకిలు మెకానిక్"

"నువ్వు సినిమాల్లో నటించగలవని ఎందుకనిపించింది?"

"నా కనిపించలేదు. మా ఊళ్ళో నన్ను రేప్ చేసిన ఓ కుర్రాడు చెప్పాడు - నేను సినిమాల్లో పనికివస్తానని"

మాల్యాద్రి మరింత ఆశ్చర్యపడ్డాడు. బబితకి అబద్ధాన్ని ఆలకించడం తెలీదు. నిజానికి రంగులు దిద్దడం తెలీదు. ఈ రెండూ ముఖ్యంగా తెలీనివాళ్ళకి సినిమా రంగం పడదు. ఈ రెండూ ఉండాలని కాదు. సాధారణంగా ఉంటాయని. ***హీరోయిన్ రాకపోయినా పదిగంటలకి 'నీరసం' వచ్చిందనాలి. లేకపోయినా 'నీతి' గురించి మాట్లాడాలి. రోజూ తెలిసినా 'సెక్స్' స్పెల్లింగ్ అడగాలి. తెలియకపోయినా అన్నీ తెలిసినట్టు నటించాలి.*** ఈ బబిత మొదటి పరీక్షలోనే ఫెయిలవుతోంది.

ఆ అమ్మాయి మీద జాలేసింది మాల్యాద్రికి. సినిమా ప్రపంచంలో బొత్తిగా అవసరంలేని గుణాల్లో అదొకటి. ఎవరూ ఎవరిమీదా జాలిపడరు. 'జాలి' ఏ కోశానా అక్కరలేని రంగం అది. రోజూ జంతువుల్ని వేటాడి తినే పులి అడవిలో నోటిదాకా వచ్చిన జంతువుని చూసి జాలిపడుతుందా? ఎవరి ఆహారం వారిది. ***సానుభూతిని పుష్కలంగా నటించే నటనారంగంలో 'సానుభూతి' ప్రయోజనం లేదు.***

"చూడమ్మా! నాకు సినిమాల గురించి ఏమీ తెలియదు. సినిమాతో ఏమీ సంబంధం లేదు. నీకు నా గురించి ఎవరైనా చెపితే పొరపాటు చెప్పారు!" స్కూటరు దిగాడు.

ఒక్కసారి భోరుమంది బబిత. నడిసముద్రంలోకి తీసుకొచ్చి, "నాకేమీ సంబంధంలేద"ని చేతులు కడిగేసుకుంటే వచ్చే నిస్సహాయతలాంటిది బబితకి తోసుకొచ్చింది. దానికి కారణం మాల్యాద్రి కాకపోవచ్చు. కానీ ఎన్నో ఒడిదుడుకుల తర్వాత ఆ నిర్వేదానికి అక్కడ ఆటవిడుపు లభించింది. మాల్యాద్రికీ ఆమెని చూస్తే జాలేసింది. దుఃఖంలో మనిషి ఆలంబన కావాలి. ఆదరించే భుజం కావాలి.

మాల్యాద్రి ఆలోచించకుండానే ఆమె భుజం మీద చెయ్యివేశాడు. వేసీ వెయ్యగానే అతని గుండెమీద పసిబిడ్డలాగా వాలిపోయింది బబిత. ఇది చాలా సహజమైన పర్యవసానం, కానీ, ఈ సంఘటన వెనువెంటనే ఒకటి రెండు పరిణామాలు జరిగాయి.

ఏడిచే ఆడపిల్లని చూసి మాల్యాద్రి ఆ క్షణంలో ఆర్ద్రమయ్యాడు. అంతకుమించి అతని మనస్సులో మరో ఆలోచన లేదు. ఆలోచనకి ఆస్కారమూ లేదు. అయితే ఏడుస్తున్న ఆడపిల్లని కేవలం ఆర్ద్రతతో ఓదార్చడం, ఓదార్చే మనిషి తటస్థపడటం బబితకి కొత్త. ఆమె చిన్న జీవితంలో ఒరుసుకునే శరీరాల మధ్య ఒకే రకమైన 'గ్రామరు'కి ఆమె అలవాటుపడింది. దాన్ని 'గ్లామరు' చేసుకుంది. ఏడుస్తూ అతని గుండెలమీద వాలడం ఇన్‌స్టింక్ట్ కాదు. వాలగా అతని చెయ్యి ఆమె భుజం మీద పడటం ఆమెకి ఇన్‌స్టింక్ట్ కాదు. అలవాటు. దానికి ఒకే రకమైన అర్థం ఆమెకి తెలుసు. ఎప్పుడైతే మాల్యాద్రి చెయ్యి ఆమె భుజం మీద పడిదో, ఆమె సమస్యకి సమాధానం పూర్తిగా అర్థమయినట్టు అనిపించింది. రోగం ఏమిటో తెలీక తల బద్దలుకొట్టుకుంటున్న డాక్టరుగారికి రోగమూ, దానికి కావలసిన మందూ సులువుగా అర్థమైనప్పుడు కలిగే విజయగర్వంలాంటిది ఆమెలో తోసుకొచ్చింది. అయితే సముద్రంలో నిస్సహాయంగా కుంగిపోతున్న నిర్వేదం నుంచి, అన్ని సమస్యలకూ సమాధానం దొరికిన విజయగర్వానికి మనస్సు ప్రయాణం చెయ్యడానికి ఎంత వ్యవధి కావాలి? మామూలు సంస్కారానికైతే ఒక జీవితకాలం. సంస్కారాన్ని ఆ అనుభూతికే అలవాటు చేసుకున్న వ్యక్తికి? క్షణకాలం. బాధతో సడలిన ఆ శరీరంలో కోరికను రెచ్చగొట్టే గట్టిదనాన్ని, బిగువుని సంధించడానికి ఎక్కువ టైం వృథా చెయ్యలేదు.

'అమ్మదొంగా! నువ్వూ మగాడివేగా? నాకేమీ తెలియదంటూనే నా కోసం, నా శరీరం కోసమేగా ఈ నాటకం?' అన్న పెంకి చూపు ఆ చీకట్లో అతని మీద విసిరింది. కన్నీటికి, ఆర్ద్రతకీ మధ్య సతమతమవుతున్న మాల్యాద్రికి ఆ చూపు అందలేదు - ఆ చూపు కోసం ఆయన ఎదురుచూడడం లేదు కనుక.

ఆ చీకట్లోనే శరీరాన్ని భాణంలాగా బిగించి, ఓ చేత్తో తడిసిన కళ్ళను తుడుచుకుని, అతని చేతికీ, తన భుజానికీ మధ్యనున్న స్థలాన్ని తన శరీరంతో నింపి, పక్కగా ఉన్న రొమ్ముల్ని అతని గుండెలకి ఆనేటట్టుగా ఊపిరి బిగించి, అతని ఎత్తుకి కాస్త మునివేళ్ళ మీద నిలబడి ఎగబాకి, రాయల్ ఛాలెంజ్ వాసనతో మెత్తబడిన ఆ సిగరెట్టు పెదవుల మీద గట్టిగా ముద్దుపెట్టుకుంది. ఆ ముద్దు చీకట్లో తుపాకీలాగా పేలింది. ఆ శరీరం దూకుడుకు మాల్యాద్రి ఒక్క క్షణం తూలాడు. అరక్షణంలో జరిగిన ఈ విపరీతమైన మార్పుకి తట్టుకోలేక ఆ చీకట్లోనే కొయ్యబారిపోయాడు.

దుర్మార్గాన్ని మనస్సునిండా నింపుకున్న హంతకుడికి బాపూజీకి పెట్టే నమస్కారంలో సౌజన్యం తోసుకురాకపోవచ్చు. కానీ సౌజన్యమే వ్యక్తిత్వంగా గల బాపూజీకి గాడ్సే మీద కోపమో, కసో రావడానికి ఆయన జీవితకాలం సరిపోలేదు. తనని చంపిన వ్యక్తిని క్షమించడానికే అతని మిగిలిన జీవితం సరిపోయింది.

నిర్వేదాన్ని కోరికగా బబిత తర్జుమా చేసుకున్నంత త్వరగా ఆర్ద్రతని ఆకలిగా మాల్యాద్రి మార్చుకోలేకపోయాడు. కాగా, అతనా ప్రయత్నంలో లేడు. ఆ క్షణంలో ఆమె శరీరం వాసన, మల్లెపువ్వు పరిమళం, ఆమె పెదాల తియ్యదనం అన్నీ అసహ్యంగా అనిపించాయి. ఎవరో తనమీద పన్నిన కుట్రలాగా అనిపించింది. ఆవేశంగా ఆమె శరీరాన్ని దూరంగా తోసేశాడు "ఛీ!" అంటూ.

మెట్ల మీద కూలబడిన బబిత చివుక్కున లేచింది. "మీరేం చెపితే అది చేస్తాను అంకుల్! నాకీ ఉపకారం చేసిపెట్టండి!" అంది. ఆ తర్వాత మాల్యాద్రి అక్కడ ఎక్కువసేపు నిలబడలేదు. ఆమె వైపు చూడనైనా చూడకుండా తన పోర్షన్‌లోకి మాయమైపోయాడు.

●●●

రాత్రి నిద్రపట్టలేదు మాల్యాద్రికి. బబిత మాటలే జ్ఞాపకం వస్తున్నాయి. పొద్దున్నే కాఫీ తీసుకొచ్చి ఇస్తూ "అప్పుడే నిద్రలేచారా?" అంటూ పలకరించింది రేణు.

రాత్రి జరిగిన సంఘటన భార్యకి చెప్పాడు. రేణూ ఒక్క క్షణం ఆశ్చర్యపోయి "అయ్యో! ఇలాంటి విషయాలు పెళ్ళానికి చెప్పకూడదండీ!" అంటూ కడుపులో పొడిచింది. "ఇన్ని తెలిసిన అమ్మాయి ఈ పాటికే సినిమాల్లో చొచ్చుకుపోవలసింది. ఇంకా ఎందుకు ఛాన్సులు కలిసిరాలేదో మరి!" అంటూ అదేదో పెద్ద జోక్ విన్నట్టు, శరీరమంతా కదిలేలాగా పది నిమిషాలు తలుచుకు తలుచుకు మరీ నవ్వింది.

పెళ్ళాం హితవుని చెవిని పెట్టి నోరు మూసుకుని ఉండాల్సింది మాల్యాద్రి. కానీ ఎందుకనో బబితకి ఏదో చెప్పరాని అన్యాయం జరగబోతోందని, తెలిసి తెలిసి ఉపకారం చెయ్యకపోవడం అన్యాయమనీ అతనిలో 'పెద్దమనిషి' తత్వం పీకింది. ఆఫీసుకి బయలుదేరబోతుండగా సీత మధూని ఎత్తుకుని గోరుముద్దలు తినిపిస్తూ కనిపించింది. గానుగ చెట్టుకిందకి కొడుకుని ఎత్తుకు రావాలని బయటికి వచ్చి, మాల్యాద్రిని చూసి చటుక్కున లోపలికి పోబోయింది.

మాల్యాద్రి స్కూటర్ స్టార్టు చెయ్యబోతున్నవాడల్లా ఆగాడు. "సీతా!" అని పిలిచాడు.

మాల్యాద్రి తనని ఏకవచనంతో పిలవడం తనమీద తేళ్ళూ, జెర్రులూ పాకించినట్టుంది. కానీ ఆగింది.

"మీ ఇంట్లో దిగిన అమ్మాయి మీకేమవుతుందో నాకు తెలియదు. ఎందుకొచ్చిందో నాకు అంతకన్నా తెలియదు. కానీ ఆ అమ్మాయిని ఓ కంట కనిపెట్టి ఉండటం మంచిది"

సీత నివ్వెరపోయింది. ఆ అమ్మాయికీ, మాల్యాద్రికీ ఏం సంబంధం? ఆ అమ్మాయి మంచిచెడ్డల గురించి చెప్పాల్సిన అవసరం అతనికేముంది? అసలు అతనికేం తెలుసు?

"మీ సంగతి మీరు చూసుకోండి. ఆ అమ్మాయి సంగతి మీకనవసరం."

"యూ ఆర్ రైట్! న్యాయంగా నాకేం సంబంధం లేదు. కానీ మీకు సంబంధం ఉంది కనుక. రాత్రి జరిగిన భాగోతం చెప్పాలనిపించింది."

నోరు విప్పి ఆశ్చర్యంగా మాల్యాద్రిని చూసింది సీత.

"ఆ అమ్మాయెవరో తప్పుతోవలో పడుతోంది. సినిమాల్లో చేరాలని ఆత్రం ఉందనుకుంటాను. నిన్న రాత్రి నన్ను పట్టుకుని, నా పెదాల మీద గట్టిగా.."

సీత చేతిలోని అన్నం పళ్ళెం ధడాల్న నేలమీద పడింది. "స్టాపిట్! మీరేమనుకుంటున్నారు. మీరు నవమన్మధుడు, డాన్ జువాన్, ప్రిన్స్ చార్మింగ్ అనుకుంటున్నారా? ఆడాళ్ళందరూ మీ వెనక పడడానికి మీరు ఆకాశం నుండి దిగివచ్చాననుకుంటున్నారా? మీరు లేకపోతే ఈ ప్రపంచం.."

"సీతా!"

"షటప్! పాపం, అభం శుభం తెలీని ఆ పిల్లని పట్టుకుని లేనిపోని నిందలు వేస్తారా? వచ్చినప్పట్నుంచీ చూస్తున్నాను. బబిత తన మానాన తన పని చూసుకునే అమ్మాయి. చాలా మర్యాదైన పిల్ల. ఆ పిల్లని పట్టుకుని.. ఛీ! ఛీ!.."

ఈ కేకలకి లోపల్నుంచీ సైరంధ్రీ, మాల్యాద్రి వాటాలోంచి రేణూ బయటకి వచ్చారు.. వరండా అంతా కంచంలోంచి అన్నం చెల్లాచెదరై ఉంది. మధూ ఏడుస్తున్నాడు. జరిగిందేమిటో సైరంధ్రికి అర్థం కాలేదు. పిల్లాడు ఆగం చేస్తున్నాడనుకుంటూ సీత చేతిలోంచి అందుకుంది.

మాల్యాద్రి సీత ఇలా ఆవేశపడుతుందని ఊహించలేకపోయాడు. క్షణంలో జరిగిన తతంగానికి అతనూ నివ్వెరపోయాడు.

"ఏమిటండీ? ఏం జరిగింది? ఏమిటి, సీతా?"

"మీ ఆయన లేనిపోని గొప్పతనాన్ని నెత్తిన వేసుకుని అందరి మీదా అభాండాలు వేస్తున్నాడు. ఆయన మన్మథుడూ, నలకూబరుడూ అయితే మాకేం ఒరిగింది లేదు. కానీ కనిపించిన వాళ్ళందరిమీదా నిందలు వేస్తే భరించేదిలేదు."

రేణూ రాయిలాగా నిలబడిపోయింది.

"ఏమండీ! సీతనేమన్నారు?" అంది బలహీనంగా.

సంజాయిషీ చెప్పుకోవలసిన కుర్రాడిలాగా నిస్సహాయంగా నిలబడిపోయాడు మాల్యాద్రి.

"అసలు జరిగింది అదే ఆ అమ్మాయి నిన్నరాత్రి"

ఇప్పటికి విషయం రేణూకి అర్థమయింది. కానీ ఆ విషయాన్ని మాల్యాద్రి సీతకెందుకు చెప్పాల్సివచ్చిందో, చెప్పినా సీత ఎందుకంత ఆవేశపడాల్సి వచ్చిందో అర్థం కాలేదు.

రేణూ బలహీనంగా అంది - "అవునండీ! ఆయన నాతోనూ చెప్పారు. బబిత నిన్న రాత్రి ఆయన్ని"

"అబద్ధం! పచ్చి అబద్ధం! నేను నమ్మను! అదంతా ఈ పురుషపుంగవుడు కల్పించిన కట్టుకథ!" అరిచింది సీత.

తడి జుత్తు ఆరబెట్టుకుంటూ, ఒదులుగా నైటీ వేసుకుని సీత వాటాలోంచి బయటకి వచ్చింది బబిత.

"ఆంటీ!" అంది. అంతా ఆమెను ఆశ్చర్యంగా గమనించారు.

"ఐయాం సారీ ఆంటీ! నిన్న రాత్రి నేను నిజంగానే ఆయన్ని ముద్దుపెట్టుకున్నాను సారీ, అంకుల్!"

వరండాలో ఉన్నట్టుండి పిడుగుపడినా అందరూ అంత నిర్విణ్ణులు కారు. ముఖ్యంగా సీత, నిశ్చేష్టురాలైపోయి బబితని చూస్తూ నిలబడింది. ఆ క్షణంలో ఆ పిల్ల నేరం కంటే, ఆమె నిజాయితీ సీతని కొరడాతో చరిచినట్టనిపించింది. వరండాలో చెల్లాచెదురైన అన్నం మెతుకులు గాజుముక్కల్లాగా అనిపించాయి.

మరో క్షణంలో సీత, రేణూ ఆఖరికి బబిత కూడా వరండాలోంచి నిశ్శబ్దంగా నిష్క్రమించారు.

స్థాణువులాగా ఆ వరండాలో నిలిచిపోయింది ఒకే ఒక వ్యక్తి - మాల్యాద్రి.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

Post your comments